

[Schovelin.]

Punkter, havde vi i Øjeblikket siddet ganske anderledes godt i det, og det turde være Pointen i det hele.

Den højtærede Udenrigsminister talte om *Traktatkommissionen*, den var det ærede Medlem — det er altsaa mig — ikke saadan videre tilfreds med. Dertil svarer jeg: det er jo ganske ligegyldigt. Jeg er ingen Beundrer af Traktatkommissionen — det giver jeg den højtærede Minister Ret i —, men jeg er saa høflig at mene, at det eneste, der skal binde mine Modstandere, er *deres egen Politik*, derfor tager jeg deres egne Forudsætninger. Jeg siger derfor: Hvad er den gældende Handelspolitik, paa hvilke Forudsætninger hviler den Handelspolitik, som er de Herrers egen? Og saa paaviser jeg, at den ene Forudsætning er gennemhullet, og den anden, som uimodsigeligt hviler paa Toldautonomien, er de netop nu i Færd med helt at opgive. Det er det, der sker her. Og naar den højtærede Minister siger, at det skal ikke lykkes mig at „tilvejebringe en Modsætning“ imellem Traktatkommissionen, og hvad her sker, saa svarer jeg: Jeg behøver ikke at *tilvejebringe* nogen Modsætning, for den Modsætning lyser og blænder, bare man læser de Linier, som jeg citerede før, og ikke alene disse Linier, men Side efter Side i Kommissionens Betænkning, at Toldautonomi er det kostelige Klenodie, Danmark for ingen Pris maa give fra sig — og derfor skal vi nu gaa ind paa en Traktat, som giver dette Klenodie fra sig! Det er Logikken! Jeg behøver ikke at være bundet af hele den Historie, men de, som staar bagved Traktatkommissionen, og de Partier, som hilser Konventionen med Glæde, er bundne, og de fører nu en Handelspolitik i stik Modsætning til, hvad denne Kommission af sagkyndige saa at sige *paa deres Vegne* har slaaet fast.

I denne Forbindelse berørte den højtærede Udenrigsminister et Punkt, som jeg med Villie har set bort fra, fordi jeg ikke holder af disse personlige Opgør, men den højtærede Minister drager udfrykkeligt Formanden for Traktatkommissionen ind. Det er netop det, der er mig ganske overvældende, at Formanden i denne Kommission, Kammerherre *Clan*, først skriver under paa den Betænkning, hvis Alfa og Omega er dette: For Gud i Himlens Skyld lad Danmark ikke opgive Toldautonomien, og derefter sporenstregs rejser ned til Genève — se paa Datoen, Blækket paa hans Underskrift har knap været tørt, før han rejser ned til Genève og er ivrigst for at faa gennemført en Traktat, hvor Toldautono-

mien ryger. Jeg skal ikke „tilvejebringe en Modsætning“, nej, *han* har saamænd tilvejebragt Modsætning med sig selv, saa det, om jeg saa maa sige, knalder efter. Jeg maa oprigtig talt sige, at det er aldeles ikke til at forstaa, da det jo er udelukket, at han er Lakaj, der retter sig efter den til enhver Tid siddende Regering; han maa paa selvstændig Maade have dannet sig en Mening om Sagen. Derfor synes jeg, at naar han nu er blevet draget frem, hvad jeg ikke har villet, skylder han Offentligheden Oplysning om, hvorfor han i Løbet af de Par Dage har fuldstændig endevendt, culbuteret sin Opfattelse paa dette Punkt og er gaaet med til det, som efter hans egen Mening og efter hans Kommissions Mening er det skadeligste, der overhovedet kan ske, nemlig at opgive Toldautonomien.

Endelig siger den højtærede Udenrigsminister: Ja, de andre Lande kan springe fra, men naar man har Tillid til, at Danmark ikke springer fra, saa er jeg — naar jeg siger jeg, taler jeg om den højtærede Udenrigsminister — „saa er jeg dog en Undtagelse“. Med andre Ord, den højtærede Udenrigsminister siger: Stol kun paa mig. Hvis det er saaledes, at denne Konvention ikke behager os længere, saa stol paa mig; i hvert Fald saa længe jeg sidder, kan I være trygge. Ja, det er udmærket, det er fortræffeligt. Jeg mindes atter fra denne Talerstol en Taler, som, da Estrup var gaaet af, og vi havde faaet Reedtz-Thott, gerne vilde have en eller anden Sikkerhed for, at de provisoriske Finanslove ikke kom igen, og saa sagde Reedtz-Thott, at den Sikkerhed bestod i *ham*; han vilde love, at saa længe *han* sad som Minister, vilde han ikke udstede provisoriske Finanslove. Saa skrev Hørup en særdeles vittig Artikel om, at det var jo rart med denne Baron, men det var endnu rarere, om man havde en Sikkerhed, der gik udover Baronen. Det er rart, at vi har en Udenrigsminister, der forsikrer om, at han vil saamænd gerne opsiges Traktaten, men det er bedre, hvis man ikke har Traktaten, for hvis man ikke har den, behøver man ikke at opsiges den. Og, som sagt, den fører ikke til andet end til at paalægge os Forpligtelser af den Art, jeg har skildret, skæbnesvangre Forpligtelser, der strider mod hele vort toldpolitiske System, og den Smule Fordele, som den maaske kan skaffe os, kunde vi uden den faa gratis!

Den højtærede Udenrigsminister udtalte: Nu har vi i Snese af Aar haft et liberalt Toldsystem, og se, hvordan vi dog har klaret os. Ja, Spørgsmaalet er jo, om